

Do nového roku a do nového ročníku, již **22.**, vstoupilo **Notování** i novým místem konání – stal se jím klub **Kaštan** v Praze 6. Příjemný, útulný, trochu starobylý sál, pivo Kamenice a za barem skautská obsluha – co si přát víc. A výjimečně to byla první středa (dál už budou první čtvrtky v měsíci). Nic dalšího se neměnilo.

První základní kolo přineslo čtyři sólisty a jednu skupinu. Mělo několik společných jmenovatelů – tři ze čtyř sólistů nejméně v jedné písni využili vršení vlastností a slov na stejné téma, někdy dokonce i na stejné koncovky (...-žená), navíc bez pointy. Nikdo nepřinesl živější melodii s napadnutým a zpěvným refrémem, všichni se váleli v pomalých písničkách. Většina sólistů nezpívala, ale víceméně deklamovala.

Jako první vystoupil

Iranon

, sólista pocházející spíše z punkového rodu (*Hovádko boží*)
) . Jednoduchá kytara, texty odhalující touhu po poezii (*Chaloupka č.6*)
) , někdy až patetickou (*Co se nesplní*)
) . Na konci večera jsem se mu ale v duchu omluvil.



Bára Dočkalová umí hrát na kytaru, v textech se vyzpívává z osobních dramát a songy zbytečně prodlužuje nadbytečným „nánáná“. Ano, to ona navrhla v písni *Jedn a žena*

desítky rýmů na koncovku, uvedeno v úvodu.

Po ní následoval introvertní **Knírek**, viditelně nervózní, takže jednu píseň nedohrál. Hrál na klávesy a neustále do nich koukal, pohled do publika žádný – takhle prostě kontakt nenaváže a publikum neosloví. Další hromadící výčet – tentokrát lidských součástí v písni

Fotografie

. Místy deklamace přecházela až v recitaci.

Honza Štědra na chvíli vzbudil dojem, že by se mohl dostavit humor, ale kdepak. Zmiňované vršení slov se odehrálo v písni *Nikomu to neříkejte*. Ve většině písni nasadil

dramatický, drsný tón ve zpěvu, ale spíše přehrával a vynikly tím bezduchostí v textech (*Polštářek*)

).

Letec

(s okřídlenou vanou) je zajímavý absurdní nápad, slušelo by mu civilnější pojetí (jako vzor by mohl posloužit Mňau Mňau Band s písni *Balkonový tramping*).

Nu, a nakonec skupina **Alba** – 5 hudebnic, mimo jiné flétna, klávesy, housle. Dámy, chrastítka si sebou příště ani neberte, nebylo naprosto slyšet (chrastit se musí totiž u mikrofonu). Při

úvodní *Šeherezádě* a závěrečném *Znamení* mě napadlo úsloví, které používal můj spoluprotce na Portách, Balík: Panychida za pochcípáná jehňátka. Jiskra nápadu a oživení se objevila v písních

Pouto spojení

a

Plamen

, tady se dámy ukázaly v té lepší hudební i aranžérské podobě.

Hostem byla dvorní fotografka Notování, **Rejka Marton Balcarová**, přinesla civilní písničky, upřímné, ze kterých byla znát životní zkušenost a autorská zralost, bez zbytečných velkých slov. Jakkoliv postavou spíše menší, na pódiu vysloveně vyrostla skrze své písně.

První základní kolo Notování přesně ukázalo, k čemu tyto soutěže jsou – aby si interpreti ověřili, jak na ně publikum reaguje, jak reaguje na jejich písně, aby ztratili ostych a zjistili, jakých chyb se dopouštějí při vystoupení nebo při dramaturgii vystoupení. Prostě i tady platí to, co jsme říkali soutěžícím s už zmiňovaným kolegou Balíkem: Hrát, hrát, hrát.

1. základní kolo 22. ročníku Notování, 7. ledna 2026, KAŠTAN, scéna Unijazzu, Praha,
[výsledky hlasování](#)